

ประวัติย่อ

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

ชาติภูมิเดิมเป็นพ่อค้า เข้าตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่บ้านหมู่เหนือของ วัดสองพี่น้อง คือทิศใต้ของวัด แต่ต่างฝั่งกับวัด วัดอยู่ตะวันออกเฉียงเหนือ บ้านอยู่ตะวันตกเฉียงใต้ มีคลองกั้นกลางระหว่างวัดกับบ้าน ค้าขายมาตั้งแต่อายุ ๑๔ ปีเศษๆ นับตั้งแต่บิดาล่วงไป ก็เป็นพ่อค้าแทนบิดา เลี้ยงมารดาจนถึงอายุ ๑๙ ปี ตรงนี้ได้ปฏิญาณตัวบวชจนตาย ด้วยมามีอุปสรรคเกิดขึ้นในระหว่างขายข้าว แล้วนำเรือเปล่ากลับบ้าน เข้าลัดที่คลองบางอีแทน เหนือตลาดใหม่ แม่น้ำนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในลัดนี้ไม่สู้ไกลนัก แต่พวกโจรชุกชุม พอเข้าลัดไปเล็กน้อย ก็มาคิดแต่ในใจของตัวว่า

“คลองก็เล็ก โจรก็ร้าย ท้ายเรือเข้าก็ไล่เลี้ยวกับฝั่งเรา ไม่ต่ำไม่สูง กว่ากันเท่าไรนัก น่าหวาดเสียวอันตราย เมื่อโจรมา ก็ต้องยิง หรือทำร้ายคนท้ายก่อน ถ้าเขาทำเราเสียได้ก่อน ก็ไม่มีทางที่จะสู้เขา ถ้าเราเอาอาวุธปืน แปะนัดไว้ทางหัวเรือ แล้วเราไปถ่อเรือทางลูกจ้างเสีย เมื่อโจรมาทำร้ายเราก็มียังทางสู้ได้บ้าง” คิดดังนี้แล้ว ก็เรียกลูกจ้าง ที่ถ่อเรือแถบทรายมาถือท้าย เราออกไปถ่อแทน ถ่อเรือไปก็คิดไป เรือก็เดินเข้าไปหาที่เปลี่ยวหนักขึ้นทุกที

ความคิดก็ถี่ขึ้นว่า “ลูกจ้างที่เราจ้างมานี้ คนหนึ่งก็ไม่กี่บาท เพียง ๑๑

บาทหรือ ๑๒ บาทเท่านั้น ส่วนตัวเราเป็นเจ้าของ ทั้งทรัพย์ ทั้งเรือหมด ส่วนตายจะให้ลูกจ้างตายก่อน ไม่ถูก เอาเปรียบลูกจ้างมากเกินไป ไม่สมควร”

ถ่อไปก็คิดไปดังนี้ และคิดถี่หนักเข้าก็ตัดสินใจเด็ดขาดออกไป เราเป็นเจ้าของให้เรายายก่อนดีกว่า จึงจะสมควร คิดตกลงแล้ว ก็เรียกลูกจ้างให้มาถ่อ ตัวก็หยิบปืนแปดนัดที่เอาไปไว้ข้างหัวเรือมาไว้ ไกล่ตัวข้างท้ายเรือ ก็ถือท้ายเรือไป ไกล่ออกจากลัดเต้มที่ น้ำก็ขึ้น เรือข้าวที่หนักก็ตามหัวน้ำขึ้น ลวนเข้ามาประดังกันแน่น จีนก็ส่งเสียงแต่ว่าตู้อ่าๆ ประดังกันแน่น ออกก็ไม่ได้ เข้าก็ไม่ได้ น้ำก็น้อย เลยต้องต่างฝ่ายต่างก็ปักหลักกรานหน้าจอดกันนิ่งอยู่ เราเป็นคนท้าย

พอผ่านพ้นอันตรายมาแล้ว ก็มาคิดว่า **“การหาเงินหาทองนี้ลำบากจริงๆ เจียวหนา บิดาของเราที่หามาดังนี้ เราก็หาซื้อรอยบิดา ตามบิดาบ้าง เงินแลทองที่หากันทั้งหมดด้วยกันนี้ ต่างคนก็ต่างหาไม่มีเวลาหยุด ด้วยกันทั้งนั้น ถ้าใครไม่เร่งรีบหาให้มั่งมี ก็เป็นคน ต่ำและเลว ไม่มีใครนับถือแลคบหา เข้าหมู่เขาก็อายเขา เพราะเป็นคนจนกว่าเขา ไม่เทียมหน้าเทียมบ่าเทียมไหล่กับเขา”**

ปรุพชนต้นสกุลของเราที่ทำการมาดังนี้ เหมือนๆ กันจนถึงบิดาของเรา แลตัวของเรานี้ ก็บัดนี้ปรุพชน แลบิดาของเราไปทางไหนหมด ก็ปรากฏแก่ใจว่าตายหมดแล้ว แล้วตัวของเราก็ต้องตายเหมือนกัน แต่พอคิดถึงตายขึ้นมาดังนี้แล้ว ใจก็ชักเสียวๆ นึกถึงความตายที่จะมาถึงตัว โดยไม่มีสงสัยเลย เราต้องตายแน่ๆ บิดาเราก็มาลองข้าว ขึ้นจากเรือข้าว ก็เจ็บมาจากตามทาง แล้วขึ้นจากเรือข้าวได้ไม่กี่วันก็ถึงแก่กรรม

เมื่อถึงแก่กรรมแล้ว เราที่ช่วยพยาบาลอยู่ ไม่ได้เห็นเลยที่จะเอาอะไรติดไป ผ้าที่นุ่งแลร่างกายของแก เราก็ดูแลอยู่ ไม่เห็นมีอะไรหายไป ทั้งตัวเรา และพี่น้องของเราที่เนื่องด้วยแก ตลอดถึงมารดาของเราก็ออยู่ ไม่เห็นมีอะไรเลยที่ไปด้วยแก แกไปผู้เดียวแท้ๆ ก็ตัวเราเล่าต้องเป็นดังนี้ เคลื่อนจากความเป็นอย่างนี้ไปไม่ได้แน่

เมื่อคิดตกลงใจดังนี้แล้ว ก็ลองทำเป็นตายดู นอนแผ่ลงไปที่ท้ายเรื่อนั้น แล้วก็ทำตาย ตายแล้วทำไปหาคนที่เป็ญญาตบ้าง พี่น้องบ้าง เพื่อนที่ชอบกันบ้าง เขาก็ไม่เห็นเรา เพราะเราเป็นผี เราก็เอาก่อนดินบ้าง ไม้บ้าง โยนหรือปาเข้าไปให้ถูก เพราะเขาไม่เห็นตัวเรา เขาก็ต้องบอกผีโยนมา หรือปาเข้ามาไปหาคนโน้นก็ไม่เห็น มาหาคนนี้ก็ ไม่เห็น คิดไปดังนี้แหละจนเปลอตัว

แต่พอรู้สึกตัวขึ้นมา ก็รีบลุกขึ้นจุดธูปอธิษฐานในใจของตัวเองว่า

**“ขออย่าให้เราตายเสียก่อน ขอให้บวชเสียก่อนเถิด ถ้าบวชแล้ว
ไม่สึกจนตลอดชีวิต”**

ตรงนี้บวชจริงมาเสียแต่อายุ ๑๙ ปีเศษแล้ว ตั้งแต่นั้นก็ประกอบอาชีพตามปกติของพ่อค้า จนอายุครบ ๒๒ โดยปี แล้วก็ปรารภถึงการบวชในปีนั้น พอถึงเดือน ๘ ข้างขึ้นก็ขนข้าวลงเรือเต็มลำดีแล้ว ก็บอกกับลูกจ้างให้นำเอาข้าวไปขายโรงสีในกรุงเทพฯ ส่วนตัวก็เข้าอยู่วัดเป็นเจ้านาค ผึกหัดเบ็องตันแห่งการอุปสมบทในสำนักพระปลัดย้ง ผู้เป็นหลวงตาของตัว ซึ่งเป็นน้องคนเล็กของตาน้อย ผู้เป็นมารดาของตัวเอง ท่านสงวริญย่อยๆ ให้เป็นหนังสือสมุดข่อยเขียนตัวบรรจงสวยงามมาก ก็ท่องวิธีขอบรรพชา แลดูวินัยไปด้วยกันทีเดียว

พอจวนเข้าพรรษาก็มีผู้ไปนิมนต์พระอุปัชฌาย์ดี วัดประตูลาศ จังหวัดสุพรรณบุรี มาเป็นอุปัชฌาย์ ก็ได้อุปสมบทในต้นเดือนแปดของ พ.ศ.๒๔๔๙ ได้อยู่จำพรรษาในวัดนั้น รวมอยู่ที่อุปสมบทนั้น ๗ เดือน เศษๆ เท่านั้น

ออกจากวัดที่อุปสมบทนั้นแล้ว ก็ตรงมาอยู่จำพรรษาในวัดพระเชตุพนทีเดียว เรียนมูลกัจจายน์ถึงสามจบ แล้วเรียนธรรมบททีปนีและสารสังคหะ แต่พอเป็นว่าเปลออกพอสมควร แล้วก็หยุด การเรียนคัมภีระอยู่ก็เรียนวิปัสสนาไปด้วยเหมือนกัน เวลาวันแปดค่ำ ลิบห้าค่ำ ก็มักไปแสวงหาครูสอนฝ่ายสมถวิปัสสนาอยู่เสมอๆ โดยมาก

แต่ที่เรียนโดยตรงทีเดียว ตั้งแต่บวชใหม่ๆ ก็เรียนแต่อนุสาวนาจารย์ทีหนึ่ง บวชแล้วรุ่งขึ้นวันที่สอง ก็เรียนที่หลวงพ่อเนียม วัดน้อย จังหวัดสุพรรณที่สามเจ้าคุณสังวรานุวงษ(เอี่ยม) วัดราชสิทธิาราม ที่สี่เรียนกับพระครูญาณ

วิริติ(โป) วัดพระเชตุพน ที่หาเรียนกับพระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า หลัง
ระฆังโฆสิตาราม ได้ตามแบบของท่านสององค์

พระครูญาณวิริติแลพระอาจารย์สิงห์ ท่านรับรองว่าได้ตามแบบของท่าน
ท่านมอบให้เป็นผู้สอนเขาได้ทั้งสองอาจารย์ แต่ก็ยังไม่พอใจที่จะเป็นครูสอนเขา
จึงค้นคว้าหาต่อไปอีก

ถึงพรรษา ๑๑ ก็สำเร็จในการเล่าเรียนคันถธุระได้พอสมควรแก่ที่
ตั้งใจไว้ว่า ต้องเรียนแปลให้ออก จะได้คันธรรมในมคธภาษาได้ตามต้องการ
ก่อนแต่จะมาเรียนคันถธุระนั้น ได้ตั้งหนังสือใบลานมหาสติปัฏฐานลานยาวไว้
ที่วัดสองพี่น้องผูกหนึ่งว่า ถ้าไปเล่าเรียนคราวนี้ต้องแปลหนังสือผูกนี้ให้ออก
จึงเป็นที่พอแก่ความต้องการ ถ้ายังแปลไม่ออก ก็เป็นอันไม่หยุดในการเรียน
แต่พอแปลออกก็หยุด

ในพรรษาที่ ๑๑ เมื่อหยุดต่อการเรียนปริยัติแล้ว ก็เริ่มทำจริงในทาง
ปฏิบัติ ก็คิดว่าในวัดพระเชตุพนนี้ ในอุโบสถก็ตีมีบริเวณกว้าง ขวางดีมาก
เป็นสถานที่ควรทำภาวนามาก แต่มาหวนระลึกถึงอุปการคุณของวัดบางคูเวียง
ในคลองบางกอกน้อย เจ้าอธิการชุ่มได้ถวาย มูลกัจจายน์ แลคัมภีร์พระ
ธรรมบทให้ ในตอนเล่าเรียนปริยัตินั้น ก็มีอุปการคุณอยู่มาก ควรไปจำพรรษา
แล้วจะได้แสดงธรรมแจกแก่ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา เป็นบรรณา-
การต่ออุปการคุณแก่วัดนั้น จึงได้กราบลาเจ้าคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (เข้ม)
เจ้าอาวาสวัดพระเชตุพน ไปจำพรรษาวัดบางคูเวียง

ในพรรษาที่ ๑๒ แต่พอได้กึ่งพรรษา ก็มาหวนระลึกขึ้นว่า ในเมื่อเรา
ตั้งใจจริงๆ ในการบวช ตามเดิมอายุสิบเก้า เราได้ปฏิญาณตนบวชจนตาย ขอ
อย่าให้ตายในระหว่างก่อนบวช บัดนี้ก็ได้บอกลามมาถึง ๑๕ พรรษาอย่างเข้านี้แล้ว
ก็พอแก่ความประสงค์ของเราแล้ว

บัดนี้ของจริงที่พระพุทธเจ้าท่านรู้ ท่านเห็น เราก็คงยังไม่ได้บรรลุ ยังไม่รู้
ไม่เห็น สมควรแล้วที่จะต้องกระทำอย่างจริงจัง

เมื่อตกลงได้ดังนี้แล้ว วันนั้นเป็นวันกลางเดือน ๑๐ ก็เริ่มเข้าโรง

อุโบสถแต่เวลาเย็น ตั้งสัจจาธิษฐานแน่อนลงไปว่า ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรม ที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลูกจากที่นี่จนหมดชีวิต

เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปแล้ว ก็เริ่มปรารภนั่ง จึงได้แสดงความอ่อนน้อมแด่พระพุทธเจ้าว่า

“ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า ทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุด แล่ง่ายที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้วแก่ข้าพระพุทธเจ้า

ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้ว จักเป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์อย่าทรงประทานเลย ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์ ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอรับเป็นนายศาสนา ในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต”

แต่พออ่อนน้อมเสร็จแล้ว ก็เริ่มปรารภเข้าที่ นั่งสมาธิต่อไป มานึกถึงมดคี ที่ตามช่องของแผ่นหินที่ยาวๆ แลบนแผ่นหินบ้าง ไต่ไป มาอยู่บ้าง แต่ไม่มากนัก จึงหยิบเอาขวดน้ำมันก้าตมา เอานิ้วจุกเข้าที่ปากขวด แล้วตะแคงขวดให้เปียกนิ้วเข้า แล้วเอามาลากเป็นทางให้รอบตัว จะได้กั้นไม่ให้มาทำอันตรายในเวลานั่งลงไปแล้ว แต่พอทางนิ้ว ที่เปียกน้ำมันนั้นไม่ทันถึงครึ่งของวงตัวที่นั่ง ความคิดอันหนึ่งเกิดขึ้นว่า

“ชีวิตสละได้ แต่ทำไมยังกลัวมดคีอยู่เล่า” ก็นึกอายตัวเองขึ้นมา เลยวางขวดน้ำมัน แล้วนั่งเข้าที่เลยในเดี๋ยวนั้น ประมาณครึ่งหรือค่อนข้าง ไม่มีนาฬิกา ไม่แน่ ก็เห็นผั่งของจริงของพระพุทธเจ้า ซึ่งมีอยู่ในหนังสือ “ธรรมกาย” ที่คุณพระทิพย์ปริญาเรียบเรียงพิมพ์แจกไปแล้วนั้น

ในขณะนั้นก็มาปริวิตกว่า **“คัมภีร์โรจายังธรรมเป็นของลึกลับเพียงนี้ ใครจะไปคิดคาดคะเนเอาได้ พันวิสัยของความตริก นึกคิดอยู่ก็เข้าไม่ถึง ที่เข้าถึงต้องทำให้รู้ตริก รู้นึก รู้คิดนั้น หยุดเป็นจุดเดียวกัน แต่พอหยุดก็ดับ แต่พอดับแล้วก็เกิด ถ้าไม่ดับแล้วไม่เกิด ตรองดูเถิดท่านทั้งหลาย นี่เป็นของจริง หัวต่อมีเป็นอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนดังนี้ ก็ไม่มีไม่เป็นเด็ดขาด”**

วัดกอยู่ดงนี้ลักรู้ใหญ่ๆ ก็กลัวว่าความมีความเป็นนั้นจะเลื่อนไปเสีย จึงเข้าที่ต่อไปใหม่ ราวลักรสามสิบนาที ก็เห็นวัดบางปลาปรากฏเหมือนตัวเอง ไปอยู่ที่วัดนั้น แต่พอซัดดีก็รู้สึกตัวขึ้นมา จึงมีความรู้สึกขึ้นมาว่า จะมีผู้รู้เห็น ได้ยากนั้น ในวัดบางปลาจะต้องมีผู้รู้เห็นได้อย่างแน่นอน จึงปรากฏขึ้นบัดนี้

ต่อแต่นั้นมา ก็คำนึงที่จะไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อยๆ มา จนถึงออกพรรษารับกฐินแล้ว ก็ลาสมภารวัดบางคูเวียงไปสอนที่วัดบางปลาราวสี่เดือน มีพระทำเป็น ๓ รูป คฤหัสถ์ ๔ คน

นี่เริ่มต้นแผ่ธรรมกายของจริง ที่แสวงหาได้มาจริงปรากฏอยู่จนบัดนี้

